VECKANS GLORIA

R. Högfeldt.

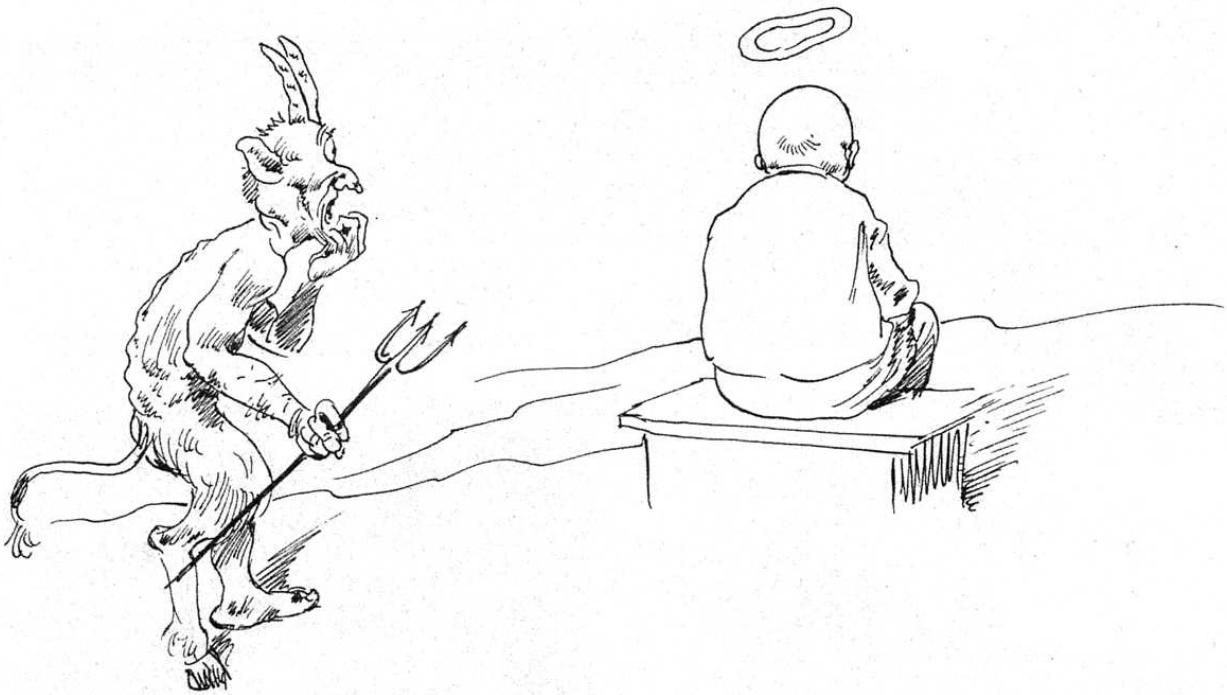

VANDRAREN OCH STJÄRNAN

Som mareld tindrar en stjärna, släcks och tänds
och släcks och tänds igen. De dallrande djupen bär den.
Så har jag stått vid hundrade Land's Ends
och undrat vad jag vill, och vad jag skall, i världen.

Det ena vore väl, att vara som man är.
Det andra är väl, att mot udden spjärna.
Och hade jag den skarpa udden mindre kär
så vore jag som andra, mer än gärna.

Somligas väsen är: vara. Andras vara förutan.
Vägen har inget mål. Bara stigarna leder en dit...
Såg du ett fönster lysa? Tänkte du knacka på rutan?
Din är vägen, som slingrar sig vidare, vit.

Gunnar Ekelöf.

DEN STORE KONSTÄLSKAREN

— Det är otroligt och sorgligt hur föga genomsnittsmänniskorna låta sig gripas av stämningen, hur likgiltiga de äro för den stora konsten, hur föga vördnad de hysa för den. Knappt har det odödliga mästerverkets ackord förklingat, så rusa de ut genom salongens dörrar, kämpar och trängas för att så fort som möjligt få sina ytterkläder. Medan de prata om likgiltiga ting med sitt sällskap och tänka på den väntande supén. Precis som om konsten inte hade gjort något som helst intryck på dem.

Så talade den store konstälskaren och kritikern till sin vän som väntat på honom utanför konserthuset.

— Ja, sade denne, jag måste verkligen beundra dig för din förmåga att iakttaga allt detta från höjden av din konstnärliga njutning och kontemplation.

Alex.